

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР.

№ 39 (1573)

Пятніца, 19 мая 1961 года

Цана 4 кап.

ТВАРЫЦЬ ДЛЯ НАРОДА—ГЭТА ШЧАСЦЕ

Трэццяму Усесаюзнаму з'езду савецкіх архітэктараў

Дарэгі таварышы!

Цэнтральны Камітэт Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і Савет Міністраў СССР горада вітаюць трэці Усесаюзны з'езд савецкіх архітэктараў і ў яго асобе ўсіх архітэктараў нашай краіны.

Савецкі народ, ажыццяўляючы сямігадовы план развіцця народнай гаспадаркі краіны, у гіганцкіх маштабах разгарнуў будаўнічыя работы. Ніколі яшчэ будаўніцтва на савецкай зямлі не выдася такімі імклівымі тэмпамі, з такім размахам і шырокім выкарыстаннем індустрыяльных метадаў, як у нашы дні. Толькі за першыя два гады сямігадовага ўзросту ў строй больш чым дзве тысячы буйных прадпрыемстваў прамысловасці і транспарту, у гарадах і рабочых пасёлках пабудавана 4 мільёны 600 тысяч кватэр агульнай плошчай звыш 165 мільёнаў квадратных метраў.

Гэтыя дасягненні радуць савецкіх людзей. Але наперадзе яшчэ больш адважныя задачы. Нам трэба за сямігадовы ўзрост ў строй звыш сямі тысяч буйных прамысловых прадпрыемстваў, пабудавач 15 мільёнаў кватэр, выканаць велізарны аб'ём будаўніцтва ў вёсцы.

У сучасных умовах нязмерна ўзрастае роля і значэнне савецкай архітэктуры. За апошнія гады была праведзена сур'ёзная перабудова савецкай архітэктуры. Дзейнасць архітэктараў стала больш адпавядаць надзейным патрабам народа, патрабаванням эканоміі, індустрыялізацыі, будаўніцтва і развіцця тыповага праектавання. Разам з усімі будаўнікамі архітэктары прымаюць актыўны ўдзел у ажыццяўленні гіганцкіх планаў, капітальнага будаўніцтва, праводзяць важную дзяржаўную работу па планіроўцы і забудове гарадоў, пасёлкаў і сёл, па праектаванні і будаўніцтву прамысловых, жылых і грамадскіх будынкаў.

У той жа час нельга не бачыць і істотных недахопаў у развіцці нашай архітэктуры. У практыку планіроўкі і забудовы гарадоў марудна ўключаюцца прагрэсіўныя горадабудаўнічыя рашэнні. Нярадна практыкуюцца ўзводзячыя будыны, недастаткова зручныя для працы і быту людзей, непрыябельны па занадтаму выглядзе, адсталыя па сваёй тэхнічнаму вырашэнню, неэканамічныя ў будаўніцтве і эксплуатацыі. Як і ўсё гэтае, сучасны патрабаванні.

ЦЕНТРАЛЬНЫІ КАМІТЭТ
КАМУНІСТЫЧНАІ ПАРТЫІ
САВЕЦКАГА САЮЗАСАВЕТ
МІНІСТРАЎ СССР

НЕЗАБЫЎНАЕ

Я перачытваю змяняльны артыкул М. С. Хрушчова «Да новых поспехаў літаратуры і мастацтва» і прыгадваю леташнюю ліпенскую сустрэчу з кіраўніцтвам партыі ў ўрада. Прыгадваю... Не, не тое слова, — гэта сустрэча незабыўная, яе нязлучна засталася ў памяці. Я зноў і зноў адчуваю яе цёпліна, бачу ўсё да драбніц.

... Па Каменскай шашы ездзім мы на ўрадавую дачу. У складзе беларускай дэлегацыі разам з вучонамі, мастакамі і групамі пісьменнікаў: Кандрат Крапіва, Аркадз Куляшова, Максім Танк і я. Гаворым аб чаканым сустрэчці. Марыям Алее, усе пераключылі на нашы мары і мараванні.

Стаў існы сонечны дзень. І такой жа ясны і сонечны была гэтая сустрэча — ад першай да апошняй хвілінкі. Мы сустрэліся з кіраўніцтвам партыі ў ўрада. Сустрэліся з Міністрам Сяргеевым. Нас зацешылі яго кінуцыя звесткі, жывапрадаснасць. Як звычайна, ён міргаў, трапіў і дасцігнае жарту. То адна, то другая група акружае Мікіта Сяргеевіча, і для кожнага з нас ён знаходзіць і добрыя словы, і сардэчныя жарты. Ён ведае многіх пісьменнікаў. То ён відае Міхаіла Шалахава з атрыманым Ленінскай прэміі і моцна абдымае яго, то па-свободу гутарыць за Канстанцінам Фадзіным, то ў кола ўкраінцаў натхненна спявае ўкраінскія песні.

Нас глыбока ўсхвалявалі яго выказванні аб літаратуры і мастацтве. Мы гаварымся той высокай ацэнкай, якую дала партыя вуснамі свайго кіраўніцтва вучонаму, дзеячам літаратуры і мастацтва: «Мы задаволены вашай дзейнасцю, таварышы! Такая высокая ацэнка нашай сціплай дзейнасці радуе і абавязвае нас. Памятаю, я сядзеў усхваляваны, акрылены ўсё думай, што зрабілі мы, беларускія пісьменнікі, і што трэба далей рабіць нам, каб апраўдаць вялікае давер партыі. Так, зроблена многае: беларускія пісьменнікі заўсёды імкнуліся дапамагчы партыі, дэлегацыі сваёй народ у паспяховым ажыццяўленні вялікіх задач. Многія творы нашых літаратараў знайшлі дарогу да сэрца чытача. Мы з'яўляемся сведкамі нябачанага росквіту нашай многаназальнай, у тым ліку і беларускай літаратуры і мастацтва.

Літаратура і мастацтва. І ўсё гэта дзякуючы чутым клопамат аб нас роднай Камуністычнай партыі, нашаму роднаму Савецкаму ўрада. Нідзё ў свеце няма такіх спрыяльных умоў для развіцця талентаў, як у нашай краіне. Мне нядаўна давялося пабываць у Злучаных Штатах Амерыкі. Сапраўднай літаратуры — літаратуры, якая глыбока адлюстравала жыццё, — там мала цікавіцца, і ў гэтым праявіліся сапраўдныя пісьменнікі. Моладзь у большасці сваёй не прылучана да чытання кніг. Рок-н-рол, тэлевізор з гангстэрскай і сексуальнай філмачкай. Я бачыў ідэю з такіх філмачак, і мне стала прыймацца за амерыканскую моладзь — якая можа быць зняважана юнацтва. А гэты ж, з дэзольнага, «духоўны харнік» па-стаўляюць «свабодныя мастакі». Так, неазадачна і несамавіта «свабоды».

Або такія прыклады. Некалі год назад у гутарцы ў Стаўкоўне з адным вядомым шведскім рабочым пазнаў. Яму ўжо каля сямідзясяці год, і як гаварыў ён, ніводнага года не мог пражыць на літаратурнай зэрэботкі. Каб жыць, існаваць, яму даводзілася выконваць самую розную, часта фізічную і цяжкую работу. А ў Нарвегіі адзін пісьменнік расказаў мне, што ў яго краіне ёсць два саюзы пісьменнікаў. Я спытаў, якая ж розніца паміж імі. Ён паціснуў плечамі: «Ніякая». Ну, якая розніца ў ідэалогіі? — дэпартаваўся. Я паспрабаваў сарэаствіць адказ: «Ды ў іх у абадках няма ніякай ідэалогіі». Азіцка, як кажуць, не патрабуе камментарыяў. І тысячы разоў мае рацыю М. С. Хрушчова, калі гаворыць:

«Мы палітыцы партыі, у яе ідэалогіі савецкія пісьменнікі, кампартыі, мастакі, работнікі кіно і тэатра знаходзяцца невызручна прымуці творчага натхнення. Ідзі ўласна ідзі. Усёй сваёй творчасцю не па загаду, а па сваёму перакананню яны абараняюць марксісцка-ленінскіх ідэяў, змагаюцца за іх ажыццяўленне. У гэтым яны бачаць сваё сапраўднае прызначэнне і нічым не абмежаванае пражыванне свабоды творчасці, стварэння высокамастацкай творы, прасякнутае духам сацыялістычнага рэалізму. Свабода творчасці

у ланісім разуменні заключаецца ў тым, каб ісці разам з народам, ствараць духоўныя багацці для народа, у інтарэсах народа. Служыць народу сваім талентам — гэта вялікае шчасце! Дык будзем жэ чадалей берагчы яго. Будзем ствараць лічы больш таленавіты творы!

Вось тое жаданне, якое нараджаецца пры чытанні натхнёнага артыкула М. С. Хрушчова «Да новых поспехаў літаратуры і мастацтва» — артыкула, які зноў і зноў пераходзіць нас, уздымаючы незабыўныя сустрэчы, у памятку на ўсё жыццё абстаўляючы сардэчнай гасцінасцю і бачкоўскіх клопатаў.

Патрысь БРОУКА.

Тыдзень выяўленчага мастацтва

Тыдзень выяўленчага мастацтва, які праводзіцца ў нашай рэспубліцы, выклікаў вялікую цікавасць шырокай грамадскасці. На выстаўках, дзе экспануюцца творы беларускіх майстроў, заўсёды многа аматараў мастацтва.

Л. АСЕЦКІ. «Высокавольная лінія».

ЗОДЧЫЯ АБМЯРКОЎАЮЦЬ СВАЕ ЗАДАЧЫ

18 мая ў Вялікім Крамлёўскім палацы адкрыўся трэці Усесаюзны з'езд савецкіх архітэктараў. Пасля першых зодных сабраліся, каб павесці вынікі пяцігадовай работы, абгульніць станочны вопыт, накоплены за часоў другога з'езда, намяціць шляхі для вырашэння надзенных задач мастацтва будаўніцтва.

З'езд адкрыў уступнай прамовай старэйшы савецкі зодчы, галоўны член Акадэміі будаўніцтва і архітэктуры СССР А. І. Гегеля.

Бурнымі, прыгожымі апладыментамі сустракаюць прысутныя прапанову выбараў у ганаровы прэзідыум з'езда, Прэзідыум ЦК КПСС на чале з таварышам М. С. Хрушчовым.

Завяршаюцца парадак дня: 1. Справаздачы даклад праўлення Саюза архітэктараў СССР; 2. Доклад рэвізійнай камісіі Саюза архітэктараў СССР; 3. Выбары новага складу праўлення і рэвізійнай камісіі Саюза архітэктараў СССР.

Бурнымі, прыгожымі апладыментамі сустракаюць удзельнікі з'езда ўрадавыя лідэры, старшыні Саветаў уладаў. Старшыні Саветаў уладаў, старшыні ЦК КПСС М. А. Сулягу, які зачытае звернутае да трэцяга Усесаюзнага з'езда савецкіх архітэктараў прывітальнае пісьмо Цэнтральнага Камітэта КПСС і Савета Міністраў СССР.

3. Докладам на з'ездзе выступіў член прэзідыума праўлення Саюза архітэктараў СССР А. В. Уласаў.

Больш і лепш!

Артыкул М. С. Хрушчова «Да новых поспехаў літаратуры і мастацтва» — натхняючы дакумент. Чытаеш яго і думаеш аб Радзіме, аб ёй велічынна, аб народе, аб яго цудоўных здольнасцях, паспяхах, ажыццяўленні планаў і яшчэ больш захапляючых, асных і выразных перспектывах. Існыя яны і прырасты, як крыніца вады, чыстыя, як сэрца народа, прыналежаць яны павету Кірыя Гавары, якім захапляемся мы і будучы захапляем наступныя пакаленні.

Мы, літаратары Беларусі, заўсёды былі і будзем у злітнасці з партыяй. Мы хочам і павінны працаваць лепш, рабіць любую даручаную нам партыяй справу на выдатку.

Мне моцна запалі ў сэрца словы М. С. Хрушчова: «У нашым паходзе, як у арміі, усе роды войск неабходны і важныя. Нельга прасоўвацца наперад і тым больш выйграць вайну без савёраў, без артылерыі, без пехаты і іншых родаў войск. Тым не варта спрэчацца пра тое, хто з нас важнейшы і хто галоўнейшы. Гэта была б дурная і блузніцкая спрэчка. Кожны важны на сваім месцы. Калі ён добра выконвае свае функцыі, важна, каб у кожнага была заўсёды адвастаная зброя і накіраваная ў цэль».

Кожны важны на сваім месцы! Хай гэтыя словы будучы для нас праграмнымі і штодзённым абавязковымі.

Больш і лепш пісаць — галоўнае. Больш эдзіць і часцей выступаць у перадаванні, па радыё, па тэлебачанні, у аўдыторыях перад рабочымі, калгаснікамі, студэнтамі.

Павел КАВАЛЕЎ.

Услаўляць веліч нашых дзён

На лепшых творах літаратуры і мастацтва людзі вучацца праймаць, разумець і пераўтвараць жыццё, фармулююць свой характар і перакананні. Аб гэтым піша М. С. Хрушчова ў сваім артыкуле «Да новых поспехаў літаратуры і мастацтва». Таму нам трэба пісаць такія творы, па якіх сапраўды чалавек раўняў бы сваё жыццё. З цэлага раду задач, якія ставяць перад намі ў сувязі з гэтым, мне хацелася б спыніцца на пытанні сучаснага разумення музычнай мовы і неавастаны.

Мы смела глядзім у камуністычнае заўтра. І таму зусім можа быць апраўдана рамантычнае ўспрыняццё савецкім мастаком нашай гераічнай, сучаснасці. Вядома, гэта не значыць, што мы павінны забываць добрыя класічныя традыцыі або народную творчасць, хоць іншы раз можна пачуць такую думку, што народная песня быццам ужо адыхла сваёй век. Лепшыя творы класіцы і інтанацыйныя багацці беларускай народнай песні будучы лічыцца вельмі добра натхняць кампазітараў.

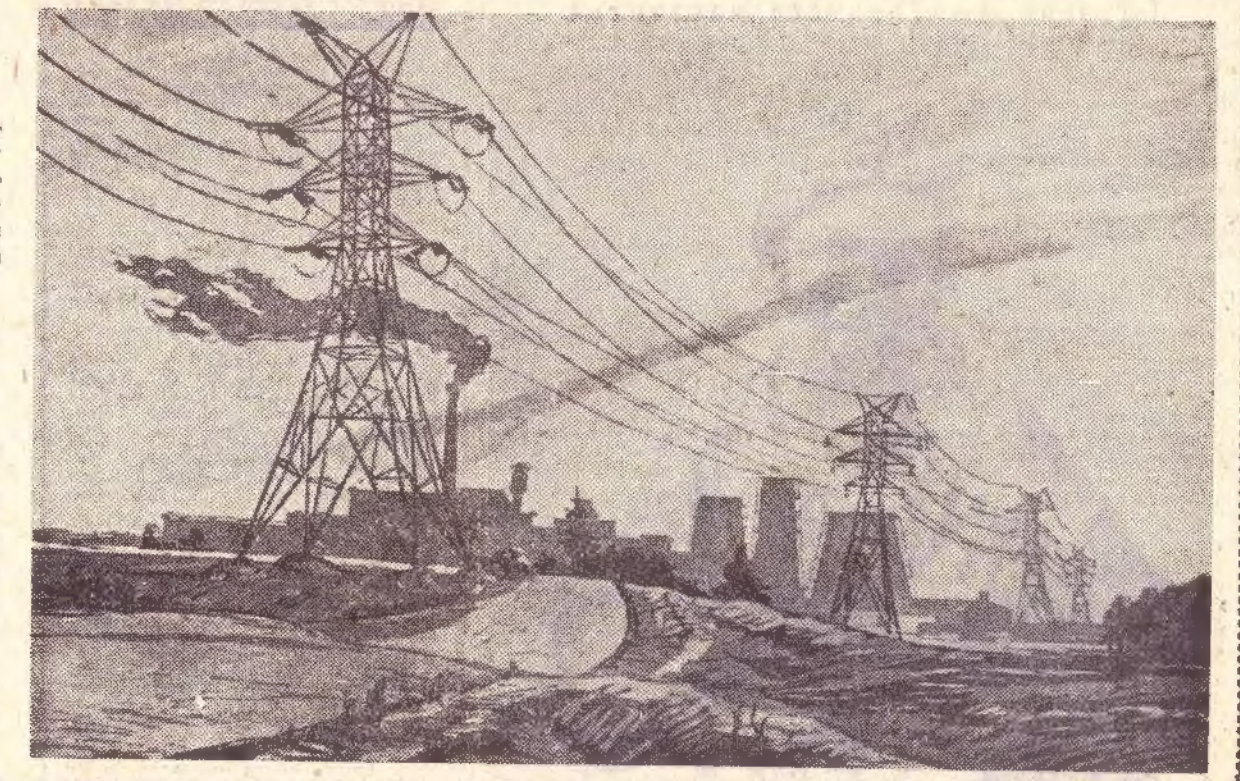
Гаворачы пра сённяшняе навастанне, трэба памятаць пра мелодычны пачатак у музыцы, ад якой залежыць праймае жыццё таго ці іншага твора. Практыка паказала, што вялікай папу-

лярнасцю карыстаюцца тыя творы, у якіх пераважае мелодычная лінія, а не гарманічная. Гармонія павінна дапамагаць, мелодыі больш глыбока дайсці да слухача.

Вядома, паніжэнне мелодыі шырокім папярэньнем песеннай формы. Для кожнага, хто любіць і разумее музыку, слова «мелодыя» асацыююцца з тым цудоўным, шырым, што хвалюе сэрца слухача.

Імяна мелодычнае багацце ў музыцы з'яўляецца аднакай сапраўднага навастання і майстэрства. У кампазітараў, якія ствараюць жыццёвую сувязь з народнай творчасцю, у іх чыстым светам мелодычных гукаў, тэмбраў, маейстэрства ператвараюцца ў пунную самацэту, а мастацтва — у зняважанае трукцтва. Падобнае мастацтва не можа мець нікога агульнага з сучаснасцю і рэалістычным навастаннем.

Некаторыя рускія кампазітары, у прыватнасці Мусаргскі, Рымскі-Корсакаў, захапляліся часам неперасадным увасабленнем размоўнай гаворкі ў музыцы, што прыводзіла да перавагі рэалізму ў оперы. Аднак гэтыя вопыты, якія адгледзілі пунную ролю ў іх творчасці, не былі саманастатна: хутка гэтыя кампазітары прыйшлі да безагаворачнага сцвярджэння мелодыі.

ДЫПЛОМ АТРЫМАНЫ. А ДАЛЕЙ?

У вышэйшых навуковых установах рэспублікі ідзе размеркаванне выпускнікоў. Варта зайсці ў любы інстытут, і вы пачуеце сярод студэнтаў самую гарачыя размовы на адну тэму: куды ехаць працаваць. Бадай, за ўсё час вучобы студэнт ніколі так не хваляваўся, як цяпер. Яно і зразумела — чатыры, пяць ці шэсць год ён авалоўваў ведамі, і вось настаў час, калі гэтыя веды ён павінен прымяніць у народнай гаспадарцы краіны. А гэта самы сур'ёзны экзамен усёй яго шматгадовай вучобы.

Адных цягнуць сібірскія новабудовы, другія хочаць паехаць на цаліну, трэція — у свой родны раён, чацвёртыя проста — туды, куды іх пасылаюць. І ўсе яны працуюць сумленна і самаададна на карысць Радзімы, усе яны добра разумеюць, што ім перад дзяржавай ў вялікім даўгу.

Але ёсць яшчэ і пятая... Імяна пра іх і хочацца павесці гаворку. Гэтыя менш за ўсё краняюць грамадскія справы, яны ў першую чаргу думваюць пра сваё асабістае іхтарэсць. Такія робяць усё, каб паста захаваная вышэйшай навукавай установы застанца ў вялікім горадзе, нават калі тут не знойдзецца адпаведнай іх адукацыі працы. Так, ёсць яшчэ такія студэнты-выпускнікі. Яны пасля заканчэння вучобы раптам пачынаюць з'яўляцца аб тым, што ў іх няма лідэра да данай прафесіі. З такім довадам, напрыклад, прыйшлі пасля мінулага года размеркавання членаў выпускніцкіх матэматычнага факультэта Беларускага ўніверсітэта да Міністра вышэйшай, сярэдняй спецыяльнай і прафесійнай адукацыі БССР М. Дарашына, каб дапамагчы ім прызначэнне ў раён. Яны чапаліся, не гаварылі пра сваю бяздзярнасць палых пяць год, пакуль ішла вучоба па ўніверсітэце, і, вядома, не казалі б пра гэта, атрымаўшы накіраванне на працу ў сталіцы.

І ў сувязі з гэтым узнікае пытанне: чаму ў нашых навуковых установах вельмі рэдка выдзяляюцца спецыяльныя размовы аб будучай прафесіі? Бо калі ў маладога чалавека няма да яе прывязаннасці, як ж з яго будзе спецыяліст? Вядома, кіраўнікі інстытутаў, грамадскія арганізацыі павінны загадваць вельмі, ці ёсць у данага студэнта такое прывязанне.

Ёсць такія, хто хочаць працаваць. Але толькі бліжэй да Мінска. Бясспрэчна, на гэта бываюць свае аб'ектыўныя прычыны, і да такіх прычын трэба прыслухоўвацца. Але часцей за ўсё — гэта спасылка на тое, што ў раёне няма ні тэатра, ні музея, ні тэлебачання. А пачнем гутарку з такіх чалавек, і высвятляецца, што ў мясці не быў ужо той рады, у тэатр трапіў у апошні раз год назад, ды толькі таму, што дзесяць даўня білеты са скідкай. Пра большасць спектакляў мінскіх тэатраў ён мае толькі чымае ўяўленне.

Пасля таго, як такі выпускнік адмаўляецца ехаць на прызначэнне, ён атрымае дыплом і пачынае шукаць устакі пазейкі, каб уладкавацца на працу ў горадзе. Некаторы выпускнікі ВНУ можна сустраць на самай нечака-

най працы. Так, дэжурным па паверху гасцініцы «Мінск» уладкаваўся дзе выпускнік Інстытута замежных моў — Лакотанка і Бергавая. Дзе другія выпускнікі гэтага ж інстытута — Жаркова і Гардыбаева былі прыняты ў Інстытут энергетыкі Акадэміі навук БССР. Ёсць яшчэ больш парадкавыя факты. На трактарным заводзе была саадаваў пасада інжынера-каструктара. Кіраўнікі завода не знайшлі на гэтую пасаду кандыдатуры лепшай, чым Цімошчанка, які скончыў Мінскі мастацкі інстытут. Як можна канструаваць з дынамома кісці, фарбу і палатна — тама, адвечна якую — справа проста некачэная. А ў практыцы інстытут «Белгір-расебуд» на пасадку інжынера раённай планіроўкі быў заданы выпускнік гістарыі Мінскага педінстытута Гурман.

Я ўжо не называю тых, якія працуюць па спецыяльнасці, але зусім не там, куды іх паслалі. Такіх няма. З 303 выпускнікоў Мінскага педінстытута не «даехаў» ў мінскімі голзе да месца прызначэння 20 чалавек, з выпускнікоў Віцебскага педінстытута — 26. Яшчэ большую лібру называюць у Беларускай рэспубліцы і палітэхнічным інстытуте.

Чаму ж атрымліваецца, што выпускнікі можа ехаць, а можа і не ехаць на прызначэнне? Фармальна ў арганізацыі размеркавання выпускнікоў няма загана. Мяркуюць, што кожны студэнт навукамі звязаным, што ён абавязкова павіне туды, куды яго паслаў. У Палажэнні аб накіраванні маладых спецыялістаў, выдзелены Міністэрствам вышэйшай адукацыі СССР у 1960 годзе, указана, што заданай камісія па размеркаванні з'яўляецца накіраванне маладых спецыялістаў неспрэчна на вытворчасць, на найбольш важныя прадпрыемствы і будовы, у арганізацыі і ўстановах, якія знаходзяцца на перыферыі і маюць патрэбу ў кваліфікаваных спецыялістах. У сваю чаргу, кіраўніком прадпрыемстваў і арганізацый не дадзена права прымаць выпускнікі без накіравання. За гэта яны павінны неслі сур'ёзную адказнасць. А на справе часта атрымліваецца інакш. Выпускнік маўчыць пра тое, куды ён атрымаў накіраванне, а яго ніхто пра гэта не пытаецца. Або так: прыбыўшы да месца працы, выпускнік даведаецца, што яго месца занята, але ён не ідзе па новае накіраванне, а пачынае ўладкоўвацца сам. І зноў жа нічога на новай працы не патрабуе ад яго накіравання. Дырэктар Мінгарпраекта Т. Ляўко, напрыклад, прыняў сем выпускнікоў палітэхнічнага інстытута, хоць яны былі накіраваны ў раён і, магчыма, там іх вельмі чакалі. Без накіравання прымаў выпускнікі ў Беларусі навукова-даследчы інстытут аўтаматых прамысловасці, на многіх прадпрыемствах і ва ўстановах г. Мінска.

Вось яшчэ абуральны факт. Два гады назад выпускнік фарізіянага аддзялення Мінскай кансерваторыі Зарубанаў быў паслаў на працу ў Маладзечанскае музычнае вучылішча. Але ён не пасхаў туды. Неўзабаве яго след знайшоўся ў Мінскай тэстудыі — Зарубанаў быў прызначаны рэдактарам музычных перадач. Яго звышлілі толькі пасля таго, калі ў справяджаным дакладзе XXIV з'езду Кампартыі Беларусі тав. Мазаўраў гаварыў аб напярэлым скарыстанні маладых спецыялістаў і ўпамінуў прозвішча Зарубанава. Пасля звальнення выпускнік выклікаў у Міністэрства вышэйшай адукацыі БССР і зноў прапанаваў ехаць у Маладзечану. Ён загідаўся, але за накіраваннем не прышоў. Праз некаторы час Зарубанава зноў прынялі ў тую ж тэстудыю. Прычым не толькі прынялі, але і яшчэ павысілі ў пасады, прызначыўшы яго старшым рэдактарам. Хіба гэта работа з калімамі? І нездарма на чалавек аддзела падрыхтоўкі маладых спецыялістаў Міністэрства вышэйшай адукацыі БССР А. Панькоў толькі заўважана разводзіць рукамі, спрабуючы зразумець, з

дапамогаю якіх сіл Зарубанаў так трымаўся трымацца ў тэстудыі.

У якім мінулага года бюро Мінскага гаркома КПБ разгледзела пытанне аб выкарыстанні маладых спецыялістаў і наівеіла рад сур'ёзных мерапрыемстваў з мэтай ліквідацыі неахопаў у гэтай справе. Выпускнікі вышэйшай установы павінны ехаць туды, куды яго паслаў, і ніхто не мае права прыняць яго на працу без прызначэння — вось сэнс паставы бюро гаркома. Аднак за апошні час зноў усплываюць на паверхню факты, якія сведчаць аб парушэннях гэтага правіла. Так, выпускнік Інстытута механізацыі сельскай гаспадаркі, Сіневіч не паехаў на раён, а быў прыняты без накіравання ў Інстытут слабазвеста Акадэміі сельскагаспадарчых навук БССР для выканання часовай работы. Затым Сіневіч не паслаў за ўпраўленне накіраванні паслаў за ўпраўленне сельскай гаспадаркі БССР, у чым падпарадкаваны знаходзіцца Інстытут механізацыі. Замест таго, каб патрабаваць ад Сіневіча выезду на раён, работнікі ўпраўлення дазволілі яму ўладкавацца там, дзе ён захачаў.

Вось яшчэ факты, якія літаральна дзімі сталі вядомымі ў Мінскай гаркоме партыі. Скончыўшы ў мінскімі голзе Беларускае сельскагаспадарчую акадэмію, Кушман атрымаў спецыяльнае інжынера-механіка і быў паслаў у саўгас «Жаўноўшчы» Мінскага раёна, але паправаў там усяго два месяцы і падаў заяву аб звальненні. Яго звальнілі, хоць дырэкцыя саўгаса не павінна была рабіць гэтага. Хутка Кушман прыпыў у ўпраўленні «Веладатасіабыт», дзе ён і цяпер працуе інжынерам па эксплуатацыі і капітальнага будаўніцтва нафтабаз. Наўжо кіраўнікі гэтай установы не ведаюць, што прымаць маладых спецыялістаў без накіравання можна толькі пасля таго, калі пасля заканчэння імі вышэйшай навукавай установы пройдуць не менш трох год? Больш таго, на працягу трох год забараняецца выкарыстоўваць маладых спецыялістаў ва ўпраўленні апаратах, перамяшчальніках і на працу, не звязаную са спецыяльнасцю.

Так, у сур'ёзнай справе размеркавання і выкарыстання маладых спецыялістаў ёсць яшчэ недахопы, якімі іншы раз спрыта карыстацца некаторыя не сумленныя выпускнікі. І штодзень трэба рабіць так, каб на гэты тэма не трапіла. Атаму гэтага артыкула давялося гутарыць з кіруючымі работнікамі Міністэрства вышэйшай адукацыі БССР, раду інстытутаў Мінска, і ўсе яны ў адзін голас гаворылі аб тым, што трэба больш строга патрабаваць ад тых выпускнікоў, якія пад рознымі прычынамі ўхіляюцца ад выезду на месца прызначэння і ўсім сіламі стараюцца застанца ў сталіцы. Але перш за ўсё неабходна ўзмацніць выхавальную работу сярод студэнтаў — кожны з іх павінен зразумець, што, хоча ён гэтага ці не хоча, ён абавязаны адпрацаваць хоць бы тры гады там, куды яго паслаў. Толькі ў гэтым выпадку ён у нейкай ступені кампенсуе затрыманне на яго дзяржаўнае срокі. А калі выпускнік гэтага не зразумее, трэба проста спагнаць грошы, якія народ затраціў на яго вучобу. Калі чалавек будзе добра ведаць з першага курса пра тое, што ён з'явіцца сур'ёзным даўніком у дзяржаву, дык і стаўленне яго да вучобы будзе іншае.

Многімі выказваннямі і таксама справядлівае патрабаванне — дыплом павінен выдавацца праз тры гады пасля заканчэння вышэйшай навукавай установы. Тры гады — тэрмін дастатковы для таго, каб малады спецыяліст канчаткова вызначыў сваё месца ў жыцці. За гэты час ён прынясе дзяржаве немалую карысць. І калі ён, ужо жывучы, маючы ўжо і практычныя навыкі, і жыццёвы вопыт, будзе атрымліваць дыплом аб заканчэнні вышэйшай навукавай установы, ён будзе ведаць, што гэты дыплом ім сапраўды заслужаны.

В. СЛАВІНСКІ.

ПЛАН—ДАТЭРМІНОВАІ

Кінемеханік Гарадоцкага раёна Віцебскай вобласці І. Барбосаў уступіў на рэспубліканскай навастанне работнікаў культуры з ініцыятай — да дня адкрыцця XXII з'езда КПСС выканаць гадавы план кінабаслугавання населення.

А. ЦІСМЯНЕЦКІ, намеснік начальніка Віцебскага абласнога ўпраўлення культуры.

А. БАГАТЫРОЎ, кампазітар, заслужаны дзеяч мастацтва БССР.

